

[Støtter.]

Jeg har forstået, at regeringen er interesseret i merindtægter, og jeg mener derfor, at det ville have været hensigtsmæssigt, om man havde taget denne sag op.

Det er nemlig efter den konservative gruppes opfattelse betænkeligt fortsat at fritage sparekasserne for skattepligt. De har som sagt ret til at drive samme virksomhed som bankerne, og derfor skaber skattefriheden en usund konkurrenceforvridning.

Sparekasserne tillader sig en markedsføringspolitik, som tilsyneladende er finansieret bl. a. ved hjælp af skattefriheden. Det er en kendt sag, at bankerne ikke kan tillade sig de udgiftkrævende initiativer, som sparekasserne kan. Det er der mange eksempler på, og jeg går ud fra, at ministeren også er klar over dette forhold. Nu, da folketinget skal beskæftige sig med loven om aktieselskabsbeskatning, anbefaler den konservative gruppe, at vi inddrager sparekasserne under beskatning på lige fod med bankerne.

Glistrup (FP):

Det er jo en samlig af forslag, der ikke indbyrdes har så forfærdelig meget med hinanden at gøre. De tre første ting, som ministeren gerne vil have os til at stemme for i dette forslag, er spørgsmålet om afgrænsningen af, hvilke juridiske personer der skal være underkastet indkomstbeskatning, og hvilke ikke. Set under evighedens synsvinkel er fremskridtspartiets svar på det spørgsmål meget enkelt, idet vi ikke mener, at indkomstkatten bør opretholdes, heller ikke for juridiske personers vedkommende, men vi erkender, at det ligger noget ud i fremtiden at få afviklet indkomstbeskatningen for aktieselskaber m. v., idet det er vigtigst først at sætte kræfterne ind på at få den afviklet for fysiske personer. Og når det er forholdet, så mener vi, det er forkert af konkurrenceforvridende grunde, at man har disse grupper, som får kongelige privilegier eller skatteministerielle privilegier til at blive fritaget for at være underkastet den normale beskatning.

Vi vender os derfor imod ministerens første tre forslag om ændringer. Vi mener, at den knopskydning, som Nationalbanken har foretaget sammen med dette eksportinstitut, skal indkomstbeskattes. Vi mener, at

kreditforeningerne skal indkomstbeskattes, vi mener, at sparekasserne skal indkomstbeskattes på lige fod med bankerne. Vi mener, for lige at få det med for en sikkerheds skyld — ministeren er jo undertiden boligminister — at også de sociale boligselskaber bør underkastes almindelig indkomstbeskatning på fuldstændig lige fod med ejendomsaktieselskaber o. lign. Der er altså med andre ord her et område, hvor vi vil love ministeren at gøre, hvad vi kan, for at der virkelig sker dybdegravning i udvalget, for at vi kan få afgrænset forholdet mellem skattefri og skatteplagede juridiske personer på en måde, der er mere rimelig end ifølge den nugældende lov.

Det fjerde af de af ministeren stillede forslag om ændringer vedrører spørgsmålet om, hvorvidt udlandsfradraget skal gælde for Grønland og Færøerne eller ej. Man kan rejse spørgsmålet om berettigelsen af at bevare udlandsfradraget, og det havde jeg ærlig talt ventet at ministeren havde gjort, i og med at han har kundgjort, at han går på jagt nu efter fradrag rundt omkring i skattelovgivningen. Men all right, når ministerens opfattelse er, at vi skal bevare det fradrag, så kan vi også være enige med ministeren så langt, at vi kan sige, at så bør det ordnes ved lovgivning og ikke ved tilfældige højesteretsdomme, om Grønland og Færøerne skal være med som udland eller ej. Da de i andre relationer er skattemæssigt udland, er vort udgangspunkt det modsatte af højesterets og ministerens, nemlig at man bør arbejde for, at Grønland og Færøerne efter loven gøres til udland på lige fod med det andet.

De to sidste dele af ministerens forslag kan vi derimod tilslutte os. For det første er det noget rod, at man har disse regler om mandtalsskrivning o. lign. inde i loven; det stammer fra en længst forsvunden tid, og vi kan med fuldstændig tillid til ministeren give ham den bemyndigelse, han søger på dette område, i stedet for det, som man har i øjeblikket. Og ajourføringen af rentesatsen, når pengene for en gangs skyld skal vandre den rigtige vej fra statskassen, fra skattevæsenet, og ud til borgerne, at der skal gælde den fornuftige rente, som svarer til den, der gælder, når pengene går den bedrøvelige vej, kan vi være fuldstændig enige i og give ministeren tilslutning til.